FIONA DIXON

aventură & mister

CROW

HOȚUL DE MAGIE

„Un debut extraordinar."
Hannah Gold

corint junior

FIONA DIXON

CROW,

HOȚUL DE MAGIE

Traducere din limba engleză de Roxana Mirică

corint junior

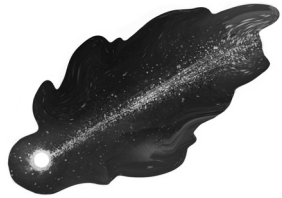

1

Sosirea cometei Oros

Cu douăzeci și șase de zile înainte de Luminație

De pe acoperișul catedralei, Starsgard se întindea sub Crow asemenea unei hărți. La nord se înălța Palatul de Iarnă, cu turnurile sale încununate de cupole, poleite de ultimele raze ale serii. Chiar dedesubt se deschidea Piața, inima vie a orașului. Dincolo de râu se afla Orașul Vechi – un labirint de străzi și de alei care se revărsau spre docuri.

Abia putea deslușì pânzele albe, uriașe, ale corăbiilor grupate în port ca un stol de păsări. Negustorii din țările învecinate, dar și de peste mări, din Jaish și din Insulele Sudice, veneau în Starsgard să-și vândă mărfurile, aducând de toate – de la vite și grâne până la rom, mirodenii și mătăsuri în culorile nestematelor.

Crow se aplecă, îl prinse pe Jonas de mână și îl trase pe acoperiș.

Sal se cățără și ea, cu obrajii îmbujorați.

— Și, până la urmă, ce căutăm aici, sus?

— Șșșt, uită-te și ai să vezi! Începe.

O nuanță palidă de roșu se întinse printre norii de un cenușiu-violet. Cei trei se așezară pe acoperiș și urmăriră soarele cum coboară spre orizont. Cerul se umplu de dâre roz-coral, portocaliu-ars și roșu-închis.

Chipul lui Sal se lumină într-un zâmbet.

— N-am mai văzut niciodată un apus ca ăsta.

Crow le aruncă o privire celor mai buni prieteni ai lui. Părul lui Sal, blond spre șaten, îi atârna pe spate într-o coadă împletită la repezeală. Pe bărbie îi rămăsese o cicatrice subțire, albă, de la o încăierare de acum câțiva ani, iar nasul îi era presărat cu pistrui. Jonas avea pielea de un brun-deschis, părul tuns scurt și o sclipire poznașă care nu-i lipsea niciodată din privire.

Pe măsură ce lumina pălea, acoperișurile deveneau niște siluete întunecate. Peste tot prin oraș, felinarele străluceau ca niște licurici. Cu o singură excepție. În sud-estul orașului se întindea o mică pată de întuneric.

Cotloanele.

Acolo izbucnise molima în Starsgard pentru prima dată, cu cincisprezece ani în urmă.

În încercarea de a opri răspândirea bolii, poliția orașului zidise întreaga zonă, care rămăsese pustie chiar și după ridicarea carantinei.

Crow tresări, străbătut de un fior.

— Totul arată atât de diferit de aici de sus!

Jonas se ridică în picioare, încercând să vadă mai bine.

— Uitați! De aici se vede Piața de Noapte, murmură Sal.

Dedesubt, negustorii își pregăteau tarabele pentru seară, iar în piața principală se strânsese deja o mulțime de oameni, pregătiți pentru spectacolele serii.

— Haideți după mine! le spuse Crow.

Merse pe creasta acoperișului, spre clopotniță, strecurându-se printre stâlpi. Se auzi brusc sfârâitul unui chibrit, apoi o lumânare prinse viață.

O pătură veche, spălăcită, acoperea lespezile de piatră. Jonas o trase deoparte cu un gest teatral.

— Surpriză!

Ochii lui Sal se deschiseră larg la vederea ospățului. O pâine proaspăt coaptă, o bucată de brânză, ouă fierte, o plăcintă cu carne, un ciorchine de struguri și câteva sticle cu sirop de ghimbir stăteau așezate pe o pânză de sac.

Crow scoase un pachet din rucsac, dezvăluind o prăjitură mică, acoperită cu glazură galbenă și cu migdale zaharisite.

— S-a cam turtit, dar e bună oricum, spuse el, lingându-și glazura de pe degete.

— Ce sunt toate astea? întrebă Sal.

Crow ridică din umeri.

— Să zicem că îți sărbătorim ziua numelui puțin mai devreme.

Obrajii lui Sal se colorară ușor.

— Dar ziua mea de nume e abia peste o săptămână…

— N-ar mai fi o surpriză dacă ai ști dinainte, spuse Jonas, care zâmbi larg și se aplecă spre Crow, șoptindu-i: Aș zice că îi place.

Crow nu se putu abține să nu-i întoarcă zâmbetul; entuziasmul lui Jonas era molipsitor. Se așeză pe pătură cu picioarele încrucișate și desfăcu o sticlă de sirop.

— Haideți să mâncăm!

— De unde le-ați mai scos și pe astea?

Sal scoase un cuțit de la brâu, tăie o bucată de brânză moale, o înveli într-o bucată de pâine și o îndesă în gură.

Crow luă un ou fiert și începu să-l curețe.

— De ici, de colo.

Sal luă la rândul ei o felie de plăcintă.

— Mmm…

Ochii i se luminară și, când deschise gura să vorbească, firimiturile zburară în toate părțile.

— Trebuie să gustați! E nemaipomenită!

Îi servi pe Crow și pe Jonas cu câte o bucată.

Plăcinta se răcise, dar tot delicioasă era. Umplutura de cârnați, aromată cu măr și cu salvie, învelită într-un aluat fraged cu unt, i se topi lui Crow pe limbă. Plăcinta îi costase o bună parte din banii puși deoparte, dar fiecare monedă de aramă merita și numai ca să vadă încântarea de pe chipul lui Sal.

Crow ridică privirea spre cer și simți un fior în piept. Era acolo, întocmai cum fusese prezis.

Sal îi urmări privirea.

— Aia e cometa?

Sări în picioare și se repezi spre marginea turnului.

— Arată-mi!

Crow se ridică, veni în spatele lui Sal și îi făcu un semn în direcția stelelor.

— Îl vezi pe Uriaș?

Era una dintre constelațiile cele mai ușor de recunoscut: trei stele strălucitoare, așezate în șir, alcătuiau bâta Uriașului[1].

— Acum mută-ți privirea puțin spre dreapta, până dai de Dragon. Cometa e chiar sub vârful aripii Dragonului.

— Deci despre asta vorbește toată lumea?

— Oros, Vestitorul Schimbării. Astronomii spun că poate fi văzut doar o dată la vreo șaptezeci și cinci de ani, zise Jonas. Se pare că va deveni tot mai luminos pe măsură ce se apropie și, în ciclul ăsta al orbitei, va ajunge cel mai aproape de noi chiar de Luminație. Apoi, începe să se îndepărteze din nou.

Scoase din buzunar o foaie de hârtie și o desfăcu, dezvăluind diagrame și calcule desenate cu grijă.

— Uite, aici e Eortha, iar aici e Luna. Asta de aici e orbita lui Oros în jurul Soarelui. Se întinde până

[1] Constelația Orion (n. red.).

dincolo de Tiw, explică el, arătând spre cea mai îndepărtată planetă din Sistemul Solar.

Crow se cutremură. Până să revină cometa în acel punct al călătoriei ei, Crow ar trebui să aibă optzeci și șapte de ani – asta dacă, prin cine știe ce miracol, ar reuși să trăiască atât de mult.

— Cum de știi atât de multe despre ea? îl întrebă el pe Jonas.

— Poate că m-am strecurat azi-dimineață la o prelegere de astronomie de la Academie.

— Iar?

Sal dădu ochii peste cap.

— Într-o bună zi, tot o să te prindă.

Jonas ridică din umeri.

— Încă nu m-au prins. Și în plus, cum altfel să învăț?

Sal se întinse și mai tăie o felie din brânză.

— Bătrânul Alfric făcea tărăboi mai devreme în Piață din cauza cometei. A strâns ceva lume în jurul lui, spuse și apoi își agită brațele, vorbind cu glas tremurat: *Uitați-vă spre cer! Prăpădul se apropie!*

Crow râse.

— Ghicitorii sunt în priză de când a apărut Oros.

Privi din nou spre cometă, cu inima bătându-i nebunește în piept. Apariția lui Oros a dat startul unei luni întregi de festivități. Majoritatea celor din Starsgard credeau că această cometă vestea zorii unei noi ere, deși erau și câțiva, precum bătrânul Alfric,

care o socoteau drept semn rău. Steaguri și flamuri înfățișându-l pe Oros – o sferă portocalie, înflăcărată – erau acum arborate pe multe case și prăvălii, dând orașului un aer de sărbătoare.

Bătaia ritmică a tobelor îl făcu pe Crow să coboare din nou privirea spre Piața de jos. Artiști îmbrăcați în roșu și în portocaliu, cu haine brodate cu fir auriu, purtară pe scenă o cometă din pastă de hârtie, cu o coadă lungă de mătase, care se umfla și se unduia și care apoi începu să se legene într-o mișcare fluidă. Înghițitorii de foc se împleteau printre faldurile cozii, suflând flăcări, de parcă întreaga cometă ar fi fost cuprinsă de un incendiu.

Crow își încreți nasul când adierea le aduse mirosul de sulf.

Sal lăsă să-i scape un fluierat.

— Ia te uită!

O tăcere se așternu peste ei în timp ce priveau spectacolul din cuibul lor de pe acoperiș. Când spectacolul se termină, avură senzația că vraja se risipise. Un ropot de aplauze se răspândi prin mulțime.

— A fost incredibil! exclamă Crow, cu o lumină vie în ochii lui negri.

— Și de aici, de sus, priveliștea a fost cea mai bună, spuse Sal.

— Bun. Cine vrea prăjitură? întrebă Jonas, tăind trei felii mari fără să mai aștepte răspunsul.

Prăjitura dispăru cât ai clipi.

Crow își șterse cu limba firimiturile de pe buze și își drese glasul:

— Încă te gândești să pleci din Starsgard?

În ochii lui Sal apăru o sclipire.

— Bineînțeles, răspunse ea.

Crow aruncă o privire spre Jonas și ridică o sprânceană.

— Doar știți că da.

— Ei bine? Ce ziceți?

— Vorbești serios? făcu Jonas, trecându-și o mână prin părul lui tuns scurt. Știți bine ce ne-ar face Yarrick dacă ne-ar prinde.

Vorbiseră despre fuga din Lumea de Jos de când se știau. Totuși, odată intrat în rândul Răpitorilor, nu mai aveai decât două căi de scăpare: fuga sau moartea. Crow schiță un zâmbet amar când își aminti de zvonul celei de-a treia căi de scăpare: să găsești un protector care să-ți răscumpere contractul cu Răpitorii. Chiar și așa, asta nu era decât o amăgire. Nu auzise niciodată să fi scăpat cineva în felul ăsta. Și, la urma urmei, cine ar fi vrut să se împovăreze cu un șobolan de pe stradă?

Singura lor opțiune era să găsească o cale de ieșire din Starsgard și să fugă de acolo cât mai repede și cât mai departe. Mai încercaseră o dată să scape, dar nu reușiseră. Crow se crispă, amintindu-și bătaia pe care o încasaseră după ce fuseseră prinși strecurându-se la bordul unei corăbii pornite spre Insulele de Sud. Zile

întregi nu fuseseră în stare să se aşeze. Îşi amintea prea bine ce îi aşteaptă, după spusele lui Yarrick, dacă mai încercau să facă asta vreodată: *Am să vă vânez, oricât ar dura, iar apoi am să vă fac să suferiţi mai mult decât v-aţi putea închipui.*

Şi totuşi, se agăţaseră mereu de speranţa că, într-o bună zi, aveau să scape. În cele mai grele clipe, îşi spuneau unul altuia: „Într-o bună zi." Atât le era de ajuns ca să-şi păstreze vie speranţa.

— Pe atunci eram doar nişte puşti. Acum suntem mai mari şi ştim mai bine ce facem.

Crow se gândi la monedele dosite prin tot oraşul, în cotloane numai de ei ştiute. Nu lăsau niciodată prea mulţi bani într-o singură ascunzătoare. Învăţaseră lecţia asta pe calea cea mai grea. Ochii lui întunecaţi sclipiră când vorbi:

— Vă daţi seama? Să fim liberi şi să facem ce vrem? Am putea lucra pe o corabie ca să ne plătim drumul. Am putea să găsim un loc unde să fim în siguranţă.

Sal aruncă o privire spre întinderea oraşului, apoi oftă cu zgomot:

— Ce pui la cale?

Crow începu să se plimbe agitat prin turn.

— O lovitură mare. Una singură. Atât ne-ar trebui. Apoi… am avea cu ce să plecăm de aici.

Sal scoase un fluierat scurt:

— O lovitură pe sub mână? Crow, ăsta e un risc mare.

Lumea de Jos era în mâinile Răpitorilor, iar toate loviturile cu miză mare trebuiau aprobate de unul dintre șefii lor – cum ar fi Yarrick, care își păstra pentru el cea mai mare parte din câștig. Crow, Sal și Jonas se băgau adesea în treburi periculoase, dar măcar nu erau singuri: îi aveau pe Răpitori în spate.

— Nu și dacă procedăm cum trebuie.

De luni întregi, Crow tot întorcea planul pe toate părțile. Cuvintele îi țâșniră din gură înainte să le mai poată opri.

— De când Yarrick l-a pus pe Jed căpitan, ne merge mai rău ca niciodată.

Sal începu să-și roadă pielițele de la unghii.

— Când?

— De Luminație. Crow sări pe bordura turnului, cu haina zdrențuită fluturând în urma lui ca niște pene, și adăugă: Toată forfota sărbătorii ar trebui să ne ajute să scăpăm.

De Luminație, toată lumea umbla mascată, iar străzile se umpleau de petrecăreți.

— Nu mai e nici măcar o lună până atunci.

Sal își prinse codița între degete și începu s-o răsucească.

Crow aproape că îi auzea gândurile învârtindu-i-se, în timp ce încerca să-și dea seama cum se leagă toate. Fiecare secundă păru să dureze o veșnicie.

În cele din urmă, trase adânc aer în piept și spuse:

— Ai dreptate. Asta e cea mai bună șansă a noastră.

— Deci te bagi?

Crow zâmbi fără să se poată abține, iar Sal îi răspunse tot cu un zâmbet.

— Mă bag.

— Jonas?

Crow și Sal se întoarseră spre Jonas.

Jonas își rostogoli bănuțul norocos de aramă peste degete, înainte și înapoi. Apoi rânji:

— O să-mi fie dor de orașul ăsta.

Crow coborî dintr-un salt și îl cuprinse pe Jonas pe după umeri.

— Și mie.

Starsgard era singurul loc pe care îl numiseră vreodată acasă. Crow știa că asta înseamnă să lase în urmă tot ce cunoscuseră până atunci și să nu știe ce o să urmeze.

I se puse un nod în gât când își aminti serile petrecute în Piață, când adunau bănuț cu bănuț pentru ceai condimentat și prăjituri cu scorțișoară, pe care le împărțeau în timp ce priveau spectacolele. Amintirile îi năvăliră prin minte ca imaginile proiectate de o lanternă magică[1]: tovărășia gălăgioasă a negustorilor de la tarabe, pe cei mai mulți dintre ei știindu-i de-o

[1] Aparat timpuriu de proiecție, inventat în secolul al XVII-lea și dezvoltat pe parcursul secolelor al XVIII-lea și al XIX-lea, acesta utilizează imagini pictate, desenate sau fotografii aplicate pe plăci transparente, de obicei din sticlă, folosindu-se de una sau de mai multe lentile și de o sursă de lumină pentru a le reda (n. red.).

viață; nopțile lungi de iarnă petrecute strânși în jurul focului în taverna La Șase Clopote, speriindu-se unii pe alții cu povești cu stafii; refugiile de pe acoperișuri pe care le luase în stăpânire. Chiar și așa, plecarea din oraș era singura cale de a scăpa din Lumea de Jos. Doar așa puteau avea o șansă la o viață mai bună.

— Deci asta înseamnă că…? întrebă Sal.

— Bine. S-o facem! se învoi Jonas și le întinse pumnul. Totul sau nimic!

Crow și Sal își ciocniră pumnul cu Jonas.

— Totul sau nimic! repetară ei.

2

Afacerile Răpitorilor

Cu douăzeci și patru de zile înainte de Luminație

De cum intră în Piață, Crow fu învăluit de forfota mulțimii: oameni care se salutau, râdeau și se ciondăneau. Odată cu apariția cometei Oros și cu apropierea Luminației, orașul prinsese un aer de sărbătoare, iar în ultimele două zile numărul negustorilor se dublase. Crow reuși să scape de doi pușți care se țineau după el, încercând să-i vândă amulete menite să alunge spiritele rele. Stomacul i se trezi la viață când mirosul dulceag și dospit al pâinii proaspăt coapte ajunse până la el. Alese să-l ignore. Aveau un singur lucru de făcut aici: să afle unde trebuia să-și ducă ultima pradă.

Din dreptul tarabelor, negustorii își lăudau marfa în gura mare, bârfeau și schimbau glume cu mușteriii în timp ce se tocmeau.

— Pește proaspăt! Cel mai bun din oraș!

— Poftiți la stridii, domnule! Proaspete, aduse cu barca azi-dimineață!

— Turte cu scorțișoară! Luați acum, cât sunt calde!

Tarabele erau încărcate cu roți uriașe de brânză, tăvi pline cu ouă și grămezi de cartofi, morcovi, napi și mere. Găinile cotcodăceau și băteau din aripi în timp ce erau scoase din cuști.

Crow adulmecă aerul din jur. Aroma bine-cunoscută de nuci prăjite, date printr-un amestec inconfundabil de mirodenii, îi lăsă gura apă. Mirosul acela nu putea veni decât de la un singur vânzător de nuci prăjite. Jonas părea doar un simplu vânzător de mâncare, dar adevărata lui îndeletnicire era negoțul cu informații. Ținea socoteala celor care vorbeau între ei și a mărfurilor care treceau dintr-o mână în alta. În Starsgard, nu supraviețuiai mult dacă nu știai ce se întâmplă. Informația era o monedă de schimb, la fel de valoroasă ca banii și mult mai ușor de ascuns.

Pe măsură ce se apropia de mangal, Crow făcu discret câteva semne cu mâna stângă. *Misiune îndeplinită. Ceva suspect?*

— Nuci prăjite, cele mai bune din oraș! N-o să regretați! strigă Jonas.

Cu o mișcare scurtă din încheietură, îi făcu un semn: *Totul e în regulă.*

Jonas se aplecă spre Crow, îi întinse o pungă de hârtie plină cu castane coapte și șopti:

— S-a schimbat planul. Yarrick vrea să-l primească direct. La ascunzătoarea din vest. Parola e *sânge-amar.*

— Mersi.

Crow îi adresă un rânjet. Își strecură punga în buzunar, simțindu-i căldura plăcută pe pielea rece. Îi făcu încă un semn din degete: *Ai vreo pistă?* Dacă planul lor de fugă avea să reușească, aveau nevoie de o treabă bine plătită, pe care s-o poată duce la capăt pe ascuns. Trebuiau să prindă momentul exact.

— Nuci fierbinți, proaspăt prăjite! Haideți, luați! strigă Jonas.

Își frecă nasul, apoi își atinse urechea stângă; avea o informație, dar trebuia să mai afle câte ceva.

Crow simți un val de speranță ridicându-i-se în piept. De data asta, planul avea să le reușească. Era convins de asta.

Crow își croi drum prin mulțime și traversă podul de peste Râul Naedre, spre Orașul Vechi. Clădirile murdare și dărăpănate păreau să se țină una pe alta în picioare. Cafenelele, prăvăliile și tavernele își făceau loc printre cârciumile cu opiu și printre stabilimentele de jocuri de noroc. Aici, aproape orice era de vânzare, dacă plăteai prețul cerut. Crescuse pe străzile astea și le știa pe de rost. Ar fi putut să le străbată chiar și cu ochii închiși.

Ascunzătoarea din vest era la câteva străzi mai departe, iar drumul spre ea trecea prin grajdurile din

spatele tavernei La Șase Clopote. Taverna veche și dărăpănată fusese cândva albă, dar acum – ca aproape orice altceva din partea aceasta a Starsgardului – se pierdea într-un cenușiu murdar și șters. Clădirea se înclina într-o parte, asemenea beților care se împleticeau afară la ora închiderii.

Crow străbătu curtea și fu cât pe ce să se lovească de Sal, care dădu buzna afară din grajduri. Avea fața umflată și buza spartă.

— Sal? Ce-ai pățit?

Pumnii i se încleștară când își dădu seama că Sal fusese rănită de cineva.

— Ai grijă, șuieră ea, clătinând din cap.

Era deja prea târziu. Din întuneric, o mână îl înșfăcă pe Crow și îl trase într-una dintre tarabe.

Lui Crow i se strânse stomacul.

— Ce vrei de la mine, Jed?

Reușise să se țină departe de Jed câteva zile, dar știa că norocul nu ține niciodată prea mult. Așa se întâmpla de fiecare dată.

Din umbre răsună un chicotit batjocoritor. Roan și Lou se desprinseră din întuneric – Roan, slab, cu o claie de păr negru și cârlionțat, Lou – masiv, cu nasul strâmb, rupt de prea multe ori. Oriunde era Jed, erau și ei prin preajmă.

Crow se ținu drept și își încordă umerii.

— Ce-i asta, întâmpinare oficială?

— Pe unde ai umblat, pricăjitule?

Jed făcu un pas în față, pocnind din degete. Era mai mare cu doi ani și îl depășea pe Crow cu cel puțin un cap.

— De ce întrebi? Ți-a fost dor de mine, Jed?

Lou îi trase lui Crow un pumn în stomac, lăsându-l fără aer.

— Am avut treabă în Cartierul Meșteșugarilor, spuse el cu răsuflarea tăiată. Dă-mi voie să trec. Mă așteaptă Yarrick.

Jed se aplecă spre el, iar mirosul de sudoare și de respirație acră îl lovi pe Crow din plin.

— Dă-o încoace!

— Nu! răspunse Crow și își ridică bărbia, înfruntându-l pe Jed cu privirea: Yarrick mi-a cerut să i-o duc pe loc. Numai el are voie să o vadă, mai spuse și își încleștă maxilarul.

— Acum facem altfel. Dă-o încoace! spuse Jed.

O sclipire argintie îi trecu prin fața ochilor, apoi simți ceva rece în dreptul gâtului. Jed apăsă și mai tare, iar lama îi crestă pielea.

— Nu mă face să-ți spun de două ori!

Crow strânse din dinți, fără să scoată o vorbă.

Jed pocni din degete, iar Roan se apucă să-i scotocească lui Crow prin buzunare, până dădu peste o sculptură de jad în formă de pisică, pe care Crow o eliberase mai devreme.

— Asta e?

Lama nu-i mai apăsa atât de tare pe gât. Jed înșfăcă ornamentul din mâna lui Roan.

— Frumoasă piesă.

Un fluierat strident îi făcu pe toți să se oprească brusc. Willa, mâna dreaptă a lui Yarrick, apăru din pasaj și îi străpunse cu privirea.

Roan și Lou se traseră înapoi cu pași mărunți. Jed se încruntă, dar nu se dădu înapoi.

— Crow, Yarrick te așteaptă, anunță Willa.

În vocea ei se strecură o urmă de încordare.

Crow simți cum i se strânge pieptul și aruncă o privire spre Jed.

Willa le surprinse gestul. Făcu un pas înainte și întinse o mână, cu ochii mijiți.

Nările lui Jed fremătară, apoi îi trânti Willei sculptura în palmă.

— Mă uitam și eu la ea. Nu-i nimic rău în asta, nu?

Cu ochii la Crow, îl sfidă printr-un gest din mână, apoi o rupse la fugă, râzând. Roan și Lou porniră după el.

— Ne vedem mai târziu, pricăjitule! strigă Jed.

***

Când Crow și Willa intrară, Yarrick stătea aplecat peste un pergament vechi, studiindu-l. Era un bărbat suplu și vânjos, trecut de douăzeci de ani, care își croise drum prin rândurile Răpitorilor. Yarrick smulse pergamentul de pe masă și îl rulă înainte ca privirea lui Crow să ajungă la el.

— Ai întârziat, spuse el pe un ton tăios.

Crow încremeni când privirea lui Yarrick îl prinse în raza ei, ca lumina unui far.

— Ai luat-o?

Lui Yarrick îi zvâcni ochiul stâng. O șuviță de păr blond aproape alb îi alunecă peste față, acoperindu-i cicatricea care îi șerpuia pe obraz. Purta haine mototolite, ca și cum ar fi dormit în ele, iar degetele îi erau pătate de cerneală.

Inima lui Crow o luă la goană. Gura parcă nu-l mai asculta, iar cuvintele îi ieșiră împleticite:

— Da, am luat-o.

Willa îi întinse sculptura lui Yarrick, iar el o cercetă, plimbându-și degetele peste piatra lustruită.

Yarrick zâmbi, dar în ochii lui albaștri ca marea nu apăru nicio urmă de căldură.

— Remarcabilă piesă, nu crezi? Presupun că n-a fost prea greu de obținut.

— Totul a ieșit cum trebuie, mormăi Crow.

Printre cărțile și sulurile de pergament de pe birou, Crow zări ceva care îi atrase atenția: un glob alb, de culoarea laptelui, cam cât palma lui. Degetele parcă i se întindeau singure spre el. Întrebarea îi scăpă înainte să se poată opri:

— Ce-i ăsta?

Willa îi aruncă lui Crow o privire tăioasă, menită să-l oprească, însă Yarrick se mulțumi să ridice dintr-o sprânceană.

— Ăsta?

O lumină vie se revărsă din glob în clipa în care Yarrick îl ridică.

— Un obiect dichisit de ținut hârtiile, cu un fel de vrajă pe el.

Pleoapa stângă îi zvâcni din nou.

— Prinde-l!

Globul traversă aerul într-un arc, iar lumina i se stinse când se desprinse de mâna lui Yarrick. În clipa în care căzu în palma întinsă a lui Crow, globul se aprinse iar, și mai puternic. Era neted și cald la atingere, dar cel mai ciudat era felul în care i se potrivea *atât de bine* în palmă.

— Am un client care colecționează curiozități și arde de nerăbdare să pună mâna pe el.

Yarrick își întinse mâna, iar Crow îi puse înapoi globul în palmă, fără tragere de inimă. Yarrick îl înveli într-o pânză, apoi i-l dădu Willei.

— Trebuie să ajungă la destinație în seara asta.

— Găsesc eu pe cineva care să se ocupe de el, spuse ea.

— Pot să-l duc eu!

Crow apucase să vorbească înainte să se gândească. Oare de ce se oferise? Crow înghiți în sec.

— Asta dacă nu cumva ai vreo altă treabă pentru mine.

O expresie îi fulgeră chipul lui Yarrick, atât de rapid, încât Crow nu apucă s-o descifreze. Apoi se lăsă pe spate în scaun și își puse picioarele pe birou, cu rânjetul unei pisici care tocmai capturase un canar.

— Nu, Crow. Ocupă-te tu! Știu că pot conta pe tine.

Lui Crow i se strânse stomacul: tocmai pierduse un joc despre care nici nu știa că începuse.

***

Sal stătea sprijinită de zidul curții, așteptându-l. Lumina felinarului i se aduna la picioare.

— Îți curge sânge…

Crow își atinse gâtul, acolo unde Jed îi ținuse lama, și rămase cu degetele lipicioase, pe care le șterse de pantaloni.

— Nu-i mare lucru.

Crow se apropie puțin. Sub ochii lui Sal se vedeau cearcăne adânci, ca niște vânătăi, iar obrazul începea să i se umfle.

— Ești teafără?

— Am fost și mai teafără de atât. Și nu, nu vreau să vorbesc despre asta.

Furia licărea în ochii ei albaștri.

— Ce voia Jed de la tine?

— Același lucru ca întotdeauna, zise Crow și încleștă pumnii. Într-o zi o să-și primească plata!

Sal aruncă o privire scurtă spre cutia din mâinile lui Crow.

— Ce-i asta?

— O altă treabă.

Încă i se părea că simte căldura globului pe piele. Oare era mai mult de atât? Ceva ce Yarrick nu-i spusese?

Sal își arcui o sprânceană.

— Nu-i decât o livrare, continuă el. N-ai să ghicești niciodată unde – la vechea casă Brierley.

Conacul de la marginea orașului era învăluit în mister. Din când în când, prin ferestre se puteau zări licăriri ciudate, și nimeni nu părea să știe sigur cine locuiește acolo. Crow se înfioră când o amintire îl lovi pe neașteptate. Cu trei sau patru ani în urmă, stătuse de șase la o treabă în Cartierul Grădinilor. Ceafa îi înțepenise dintr-odată, ca și cum trupul încerca să-l avertizeze, iar pielea i se făcuse de găină. Se întorsese, convins că dinăuntrul Conacului Brierley cineva nu se mulțumea doar să-l privească, ci îl și *studia*. Cu inima strânsă, se strecurase după colț. Odată scăpat din dreptul casei, senzația îi dispăruse.

N-a fost nimic, își zise el cu hotărâre. Pe atunci, era doar un puști - înfrigurat, flămând, obosit și speriat de propria umbră. Nu fusese nimic mai mult de atât.

— Fii cu ochii în patru! Atâta tot, îi spuse Sal.

— Doar nu crezi poveștile alea cu locul bântuit, nu? întrebă Crow, silindu-se să pară nepăsător, de parcă asta i-ar fi putut liniști și pe el, și pe Sal.

— Nu, bineînțeles că nu, zise ea, ridicând din umeri. Doar că locul ăla îmi dă o senzație ciudată. Sal strânse degetele în jurul pandantivului pe care îl purta ca să țină duhurile rele la distanță și schimbă subiectul: Cum ți s-a părut Yarrick? Ieri, cât timp așteptam să mă cheme înăuntru, l-am auzit certându-se cu cineva.

Am crezut că vorbea cu Willa, dar, când m-a chemat înăuntru, nu mai era nimeni în cameră, spuse și se cutremură. Mă trec fiorii numai când îl văd.

Yarrick fusese mereu imprevizibil, dar, în ultima vreme, fiecare chemare la șeful Răpitorilor îl făcea pe Crow să se simtă de parcă un singur pas greșit ar fi fost de ajuns.

— Ține-ți capul plecat, Sal! Ferește-te de el, dacă poți!

Începuse să ningă din nou – cu fulgi mari, pufoși, care li se prindeau în haine și în păr. Crow întinse o mână, iar un fulg îi căzu în palmă ca o stea desprinsă din cer. Cineva îi spusese, la un moment dat, că fiecare fulg de nea e unic. Îl privi pentru o clipă – pur și desăvârșit – înainte să i se topească pe mănușă.

— Mai bine plec, spuse el. Ne vedem mai târziu în Piață?

— Am să fiu acolo.

Amândoi pocniră din degete, apoi își loviră de două ori pieptul cu palma deschisă, semnul pentru *Mergi cu bine, prietene!*.

— Nu-i decât o livrare, Sal! strigă el. Nici n-o să-ți dai seama când m-am întors.

3

Conacul Brierley

Cu douăzeci și patru de zile înainte de Luminație

Până când Crow ajunse din nou la pod, totul în jur se albise de zăpadă. Îl cuprinse amețeala, iar străzile începură să-i joace înaintea ochilor și să se piardă în ceață, în timp ce fulgii de zăpadă dansau în jurul lui.

Când se opri să-și tragă fularul peste urechi, cutia din mâinile lui păru să se răcească dintr-odată – atât de tare, încât aproape că simțea durere la atingerea ei. Când porni din nou la drum, cutia se încălzi, de parcă globul *ar fi vrut* să fie dus la destinație. Crow își izgoni gândul din minte. Oboseala era de vină, atâta tot. Nu era de mirare că mintea începea să-i joace feste.

Ar fi vrut să îi mai arunce o privire, dar Willa îl ambalase bine, într-o cutie învelită în hârtie maro și sigilată cu ceară roșie. Nu avea cum s-o deschidă fără să se observe că fusese atinsă. Încă nu-și explica de ce

se oferise s-o ducă. Nu avea niciun sens. Acum ar fi putut să fie în Piață, cu Sal și cu Jonas, încleștându-și mâinile în jurul unei căni aburinde de ceai cu mirodenii, în loc să-și croiască drum prin zăpadă până în celălalt capăt al orașului. De regulă, livrările erau lăsate pe seama copiilor mai mici, așa că sarcina asta nu avea să-l impresioneze pe Yarrick.

După mai bine de o oră, Crow ajunse pe domeniul conacului Brierley. Asemenea multor reședințe din această parte a Cartierului Grădinilor, conacul fusese construit inițial pentru una dintre familiile înstărite din Starsgard. Clădirea din piatră cenușie se ridica pe trei etaje, sub un acoperiș de ardezie, și era înconjurată de o grădină mare, împrejmuită cu ziduri. Singurul lucru care o deosebea de proprietățile vecine era un turn adăugat clădirii, cu un acoperiș ascuțit și cu o fereastră mare, arcuită. Poate că era neobișnuit, dar nu avea nimic cu adevărat ieșit din comun.

Etajele de sus ale casei erau cufundate în întuneric, dar prin ferestrele de la parter se revărsa o lumină blândă. Casa nu părea nici stranie, nici înfricoșătoare; nimic nu lăsa să se înțeleagă că poveștile pe care le auzise despre ea, cum că ar fi bântuită, aveau vreun sâmbure de adevăr.

Crow se înfioră. Când se uită înapoi, urmele pașilor lui aproape că dispăruseră sub zăpada proaspăt așternută. Pe Eortha, ce rost avea să mai stea acolo? Își alungă fiorul de neliniște care încă îi fremăta

în stomac și se îndreptă spre poarta grea din fier forjat. Poarta se deschise cu un scârțâit. Crow trase adânc aer în piept și o luă la fugă pe aleea mărginită de copaci, spre intrare. Apucă ciocanul de la ușă, în formă de cap de leu, și bătu de trei ori. Sunetul răsună în liniștea domeniului.

Așteptă câteva clipe, numărând până la zece, apoi bătu din nou. Niciun răspuns. Nu voia să lase pachetul pe prag, așa că se duse prin spatele casei, la intrarea servitorilor. Cum nici acolo nu-i răspunse nimeni, Crow încercă clanța. Ușa se lăsă împinsă cu un scârțâit. Își scutură cizmele de zăpadă și trecu pragul.

— Alo? E cineva aici?

Înăuntru era atât de liniște, încât Crow își auzea inima bătându-i puternic în piept. O fâșie subțire de lumină se strecura pe sub ușa de la celălalt capăt al holului, aruncând umbre pe pereți. Dincolo de ea se afla o bucătărie caldă și luminoasă. Peretele din fața lui Crow era împodobit cu cratițe de cupru lustruite. În dreapta lui se deschidea o cămară bine aprovizionată, cu saci cu grâne, legume murate și șiraguri de ceapă.

O aromă îmbietoare de carne gătită pluti în direcția lui Crow, iar stomacul îi scoase un sunet de protest. Dacă fierbea ceva pe foc, trebuia să fie și *cineva* în casă. Se apropie de vatră, încercând să-și încălzească mâinile. O oală din fontă atârna deasupra ei. Morcovii, cartofii și napii fierbeau încet alături de

nişte bucăţi mari de vită, care păreau fragede şi suculente. Stomacul îi protestă din nou. Băiatul înghiţi în sec şi întoarse privirea. Oare unde erau toţi servitorii?

— Alo? strigă el. E cineva aici? Am adus un pachet pentru stăpânul vostru!

Luă o lumânare şi continuă să înainteze prin casă, aproape aşteptându-se să dea nas în nas cu cineva care să-l întrebe ce-şi închipuie că face, umblând de colo-colo de parcă locul i-ar fi aparţinut. Însă casa rămase tăcută.

Cele mai multe încăperi arătau de parcă nu le mai folosise nimeni de ani întregi, iar mobilierul era acoperit cu cearşafuri împotriva prafului. Însă când Crow încercă ultima uşă, aceasta se deschise într-o încăpere uriaşă, luminată de lămpi cu ulei prinse pe pereţi. Candelabrele atârnau din tavanul înalt, proiectând jocuri de lumină pe podeaua lustruită de lemn. Crow îşi duse mâna la ochi şi se frecă uşor. Nu putea să fie adevărat, nu?

Rânduri peste rânduri de rafturi înalte de lemn umpleau încăperea, la fel ca în Marea Bibliotecă de la Academia din Starsgard, unde Crow se furişase odată, încercând să facă rost de o carte rară pentru unul dintre oamenii lui Yarrick. Numai că, spre deosebire de bibliotecă, rafturile de aici nu adăposteau cărţi. În schimb, pe fiecare raft se îngrămădeau sticle de toate formele şi mărimile. Pe şinele încastrate în podea alunecau scări pe roţi, cu ajutorul cărora se

putea ajunge la rafturile de sus. Cu siguranță, erau câteva *mii* de sticle acolo.

Crow cercetă raftul din fața lui. Sticlele erau pline cu lichide colorate, în toate nuanțele imaginabile, și erau sigilate cu ceară vișinie. Fiecare sticlă avea o etichetă prinsă de gât. Pe unele se așternuseră praful și pânze de păianjen, ca și cum nimeni nu le mai atinsese de ani întregi.

Crow puse mâna pe una dintre sticle. Pe etichetă, într-un scris subțire și șerpuitor, apăreau cuvintele *Despre zbor*, urmate de un șir de numere. Degetele îi fură străbătute de un fior.

O frântură de melodie ajunse până la el. Melodia avea ceva familiar, dar Crow nu reușea să-și dea seama unde o mai auzise. Ascultă cu mai multă atenție, încercând să-și dea seama de unde vine sunetul, dar cântecul se stinsese deja.

Privi mai atent sticluța din mână și tresări când își dădu seama că înăuntru nu era niciun lichid, ci mai curând ceva ce semăna a fum, care se unduia în spatele sticlei, răsucindu-se de parcă ar fi prins viață.

Rămase mut de uimire și fu cât pe ce s-o scape.

Când Crow așeză sticluța înapoi pe raft, substanța de dinăuntru se opri din mișcare și redeveni lichidă. Să fi fost doar lumina de vină? Ridică din nou aceeași sticluță. De cum atinse sticla cu degetele, substanța se transformă din nou, încolăcindu-se în vârtejuri de fum. Când își dădu seama ce e, simți cum îl străbate

un fior de încântare. Se întoarse brusc, cu ochii mari, înțelegând ce sunt *toate* sticluțele acelea.

Erau vise.

Le mai văzuse în vitrinele unor prăvălii și farmacii de soi, uitându-se la ele prin geam până când proprietarii îl alungaseră, dar niciodată nu ajunsese atât de aproape de unul. Și clar nu mai văzuse niciodată atât de multe laolaltă. Acolo se aflau, fără îndoială, *mii* de vise.

Puse sticluța înapoi, apoi își alese alta de pe un raft alăturat. Era mai mică, iar înăuntru avea o substanță de un roz pal. Și, la fel ca în cazul primei sticluțe, substanța de dinăuntru se puse în mișcare de îndată ce Crow o atinse. Pe etichetă stătea scris: *Despre iubirea adevărată.*

Când așeză sticluța la loc pe raft, substanța se opri din mișcare. Crow clătină din cap. Munca pentru Răpitori îl purtase din depozitele portului până în casele înaltei societăți din Starsgard și prin toate cotloanele dintre aceste două lumi. Văzuse la viața lui destule lucruri ciudate sau frumoase. Unele îi rămăseseră întipărite în minte, cum ar fi tigrul împăiat peste care dăduse pe întuneric, la una dintre primele lui misiuni, și care îl speriase de moarte. Totuși, nimic nu semăna cu ce avea acum în față.

Candelabrele uriașe atârnau din tavan, iar lumina lor se răsfrângea în sticle, desenând modele pe podeaua de lemn lustruit. Când mâneca lui Crow se atinse de

unul dintre rafturi, firicelele de praf se ridicară în aer și începură să danseze ca niște licurici minusculi.

Prinse din nou o frântură din acea melodie fugară pe care o auzise și înainte. Oare de unde venea? Se strecură prin încăpere, cu inima bubuindu-i în piept. De fiecare dată când credea că îi dă de urmă, melodia se stingea din nou. În rest, încăperea și casa rămâneau cufundate în tăcere. Niciun semn că ar mai fi fost cineva acolo.

Când ajunse în capătul celălalt al încăperii, descoperi o scară în spirală, ascunsă în spatele rafturilor. Ignoră glasul din mintea lui, care îi spunea să lase pur și simplu pachetul în bucătărie, și începu să urce treptele de metal spre galeria de deasupra.

Scândurile podelei începură să scârțâie sub greutatea lui. Încremeni, așteptând să se audă pași, urmați de glasuri ridicate și de o mână aspră care avea să i se înfigă în umăr.

Nu apăru nimeni. Aerul îi ieși din piept dintr-o suflare, iar vocea Willei îi răsună în minte: „Intră, fă ce ai de făcut, apoi ieși! Nu sta niciodată mai mult decât trebuie!" Dar cinci minute nu aveau ce rău să facă, nu?

Scara urca spre încăperea din turn pe care o zărise de afară. Băiatul urcă tiptil până la un mic palier. În fața lui se ridica o ușă grea, arcuită. Nu avea gaură de cheie și niciun semn vădit de protecție magică. Crow rămase cu mâna suspendată deasupra clanței. Să îndrăznească? *Ar fi trebuit?*

Ușa se deschise fără niciun sunet spre o încăpere rotundă, unde mirosul de sulf și de cărbune se amesteca cu o dulceață ciudată, care-i amintea de bomboanele cu anason. Crow cercetă încăperea din priviri, căutând din instinct intrări, ieșiri, posibile pericole și orice ar fi putut fi de valoare.

Încăperea semăna cu un laborator. Un banc uriaș de lucru, din lemn, ocupa jumătate din încăpere, cu suprafața zgâriată și adâncită de atâta folosire. La un capăt se aflau o balanță mică de alamă, un mojar cu pistil, o instalație ciudată din tuburi de sticlă legate între ele și un creuzet cu rămășițele unei substanțe întunecate, prăfoase. Crow o mirosi, iar nasul i se încreți când miasma acră îi arse nările.

De-a lungul unei laturi a încăperii, câteva rafturi erau ticsite cu volume ponosite, legate în piele. Celelalte rafturi erau încărcate cu borcane de sticlă. Spre deosebire de sticlele de la parter, în ele se aflau tot felul de lucruri: pulberi colorate, ierburi uscate, oase și pene. Dintr-un borcan de pe unul dintre rafturi, o broască îl privea fix, cu ochii bulbucați și sticloși. Crow se cutremură și întoarse borcanul cu fața spre perete.

Liniștea era atât de adâncă, încât până și respirația lui părea prea zgomotoasă. Unde era toată lumea?

Printr-o fereastră mare, arcuită, se vedeau grădinile din spatele conacului. Afară încă ningea, iar lumina lunii cădea peste grădina de dedesubt. Chiar în fața ferestrei stătea așezată o lunetă lustruită, din

alamă. Când Crow se apropie de ea, simți cum i se zbârlește pielea pe ceafă. Șovăi, apoi se mai apropie cu un pas și privi prin lentilă.

Un ochi verde, uriaș se holba la el.

Crow clipi și își trecu o mână peste față. Nu fusese decât o închipuire. Nu avea cum să fie altceva. Totuși, când se uită din nou, ochiul era tot acolo, presărat cu pete de culoarea chihlimbarului și despicat de o fantă verticală întunecată.

Crow se trase înapoi. Respira scurt, sacadat. Oare *ce putea să fie*? Cu inima zvâcnindu-i în piept, privi din nou prin lentilă.

Ochiul dispăruse.

Roti butonul lateral al lunetei, iar imaginea grădinii se limpezi dintr-odată. Zăpada continua să cadă, dar nu mai era la fel de deasă. Norii se risipiră, și o rază de lună se strecură printre ei, scăldând domeniul într-o strălucire argintie. O pisică mare, cu blana pestriță, își croia drum peste peluza înzăpezită, lăsând în urmă un șir ordonat de urme de lăbuțe. În timp ce Crow o urmărea, pisica se opri și privi în sus, spre camera din turn. I se zbârli din nou părul de la ceafă. Pisica îl privea drept în ochi, de parcă știa că el e acolo. *E doar o pisică*, își zise Crow, îndepărtându-se de lunetă. *O simplă pisică.*

O ușă se trânti în camera de dedesubt. Crow se încordă pe loc, și toate simțurile i se ascuțiră. Trebuia să ajungă pe furiș înapoi în bucătărie, să lase pachetul acolo și să iasă înainte să-l descopere cineva.

Crow coborî în goană scara în spirală, traversă galeria și ajunse înapoi în camera plină de sticle. În graba lui, se împiedică de marginea uneia dintre scările mobile.

Durerea îi fulgeră prin braț când se lovi de unul dintre rafturi. Sticlele se clătinară, lovindu-se ușor între ele. Un clinchet cristalin răsună prin încăpere, de parcă sticlele s-ar fi prins la vorbă. Una dintre ele se clătină pe marginea raftului, prea departe ca s-o ajungă. Crow se repezi s-o prindă, dar abia reuși s-o atingă cu vârful degetelor înainte ca sticla să cadă. Sticla se făcu țăndări, iar cioburile se risipiră pe dușumea ca niște diamante.

Un fum albastru, limpede ca un cer de vară, se ridică din cioburile sticlei și se încolăci în jurul lui. Crow simți cum îl învăluie mirosul de petale de trandafir și de pâine caldă, abia scoasă din cuptor. Încercă să-și stăpânească un căscat, apoi încă unul. Pleoapele i se îngreunară. Se încordă, înfigându-și unghiile în palme ca să nu adoarmă, dar degeaba. Somnul îl ajunse din urmă și îl înghiți cu totul.

***

O mână caldă îi mângâie părul, iar o voce blândă începu să cânte.

— *Albastră-i levănțica, dili-dili, verde-i levănțica. Când rege vei fi, dili-dili, eu voi fi regină.*

Crow deschise ochii. Stătea întins într-un pat mic, sub o cuvertură din petice viu colorate. Deasupra lui,

tavanul scund era susținut de grinzi groase de lemn și se înclina spre o fereastră mică. Lângă el, era așezată o femeie cu părul negru, atât de lung, încât aproape îi ajungea până la brâu.

— Somn ușor, băiatul meu scump!

Întinse mâna și își așeză palma pe obrazul lui.

Crow îi întoarse zâmbetul, iar o căldură blândă i se răspândi prin tot corpul.

Ochii ei întunecați sclipeau în lumina lumânării – ochi la fel ca ai lui.

UNII OAMENI
SE NASC CU MAGIE.
ALȚII O FURĂ.

Crow are doisprezece ani și este hoț.

Lucrează pentru liderul lumii interlope din Orașul de Jos și își duce cu greu traiul pe străzile șerpuite ale Starsgardului. Curând însă, în urma unui jaf de rutină, Crow ajunge în casa unui vrăjitor misterios, iar viața lui este dată peste cap. Jaful eșuează, așa că băiatul este nevoit să devină ucenicul Culegătorului de Vise.

Astfel, inițiat în arta antică a viselor magice, ajunge să le creeze pentru însăși oamenii bogați de la care fura. Doar că pericolul care-i pândește orașul îl pune în fața unei decizii grele... și nu mai știe în cine să aibă încredere.

Crow a fost hoț.
Ce-o să-i permită magia să devină?

ISBN: 978-630-361-496-0
9 786303 614960
www.edituracorint.ro

11+